

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8S/55/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7017200883
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Kuruc
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7017200883.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach ako správny súd v právnej veci žalobkyne X. L. M. E. L. K. W. L. A. V. X. R. , F. A. XX, V., zast. advokátskou kanceláriou IURISTICO, s.r.o., Cimborkova 13, Košice, za ktorú koná advokát a konateľ Mgr. Radislav Rigo, LL.M., proti žalovanému Mesto Košice, Trieda SNP 48/A, Košice, o žalobe proti nečinnosti žalovaného v právnej veci vedenej pod sp.zn. MK/A/2017/06230 a o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. MK/A/2017/06230-16 zo dňa 12.07.2017 v spojení s opravným rozhodnutím č. MK/A/2017/06230-18 zo dňa 15.08.2017, takto

rozhodol:

I. Krajský súd u k l a d á žalovanému Mestu Košice, aby v lehote do 14 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia konal v právnej veci vedenej pod spisovou značkou MK/A/2017/06230 podľa § 57 ods. 1 alebo ods.2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov o odvolaní žalobkyne zo dňa 2.augusta 2017 proti rozhodnutiu žalovaného č. MK/A/2017/06230-16 zo dňa 12.07.2017 v spojení s opravným rozhodnutím č. MK/A/2017/06230-18 zo dňa 15.08.2017.

II. Žalobu o zrušenie rozhodnutia žalovaného č. MK/A/2017/06230-16 zo dňa 12.07.2017 v spojení s opravným rozhodnutím č. MK/A/2017/06230-18 zo dňa 15.08.2017 o d m i e t a .

III. Návrh žalobkyne na priznanie odkladného účinku správnej žalobe v bode II. výroku uznesenia z a m i e t a .

IV. Žalobkyni p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 28.09.2017 podanou elektronickými prostriedkami dňa 06.10.2017 sa žalobkyňa domáhala, aby správny súd uložil žalovanému povinnosť postúpiť odvolanie žalobkyne voči rozhodnutiu mesta Košice zo dňa 12.07.2017 č. MK/A/2017/06230-16 v spojení s opravným rozhodnutím zo dňa 15.08.2017 č. MK/A/2017/06230 Okresnému úradu Košice na odvolacie konanie. Pre prípad, že správny súd by žalovanému nenariadil postupovať v zmysle § 244 SSP žiadala zrušiť uvedené rozhodnutie žalovaného zo dňa 12.07.2017 v spojení s opravným rozhodnutím zo dňa 15.08.2017 a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

2. V podanej žalobe žalobkyňa uviedla, že dňa 21.07.2017 jej právnenému zástupcovi bolo doručené rozhodnutie žalovaného zo dňa 12.07.2017 č. MK/A/2017/06230-16, ktorým žalovaný ako príslušný správny orgán na základe ustanovenia § 7 zákona č. 260/2011 Z.z. o ukončení a spôsobe usporiadania niektorých nájomných vzťahov k bytom a o doplnení zákona č. 18/1996 Z.z. o cenách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 260/2011 Z.z.“) rozhodol o priznaní nároku na náhradný byt s jednou obytnou miestnosťou žalobkyni ako žiadateľke v konaní o nároku na pridelenie bytovej náhrady vedenom v zmysle zákona o ukončení nájomných vzťahov k bytom. Dňa 21.08.2017 žalobkyni bolo doručené rozhodnutie žalovaného označené ako Oprava rozhodnutia mesta Košice zo dňa 15.08.2017 č. k. MK/A/2017/06230, ktorým žalovaný opravil zrejmu nesprávnosť v písomnom vyhotovení rozhodnutia zo dňa

12.07.2017 v časti Poučenie o opravnom prostriedku. V pôvodnej verzii rozhodnutia žalovaného zo dňa 12.07.2017 správny orgán uviedol, že žalobkyňa môže podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na Okresný úrad v Košiciach prostredníctvom žalovaného. Opravným rozhodnutím žalovaný opravil poučenie o opravnom prostriedku tak, že podľa ustanovenia § 9 ods.6 zákona č. 260/2011 Z.z. o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu rozhoduje súd, pričom podľa ustanovenia § 10, § 13 a ustanovenia § 181 ods.1 SSP možno podať správnu žalobu v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia na Krajský súd v Košiciach.

3. K uvedenému právnomu záveru dospel žalovaný na základe úvahy, podľa ktorej v dôsledku prijatia CSP a SSP a zrušenia inštitútu „opravných prostriedkov proti rozhodnutiam správnych orgánov“ už nie je možné podať proti rozhodnutiu mesta riadny opravný prostriedok napriek skutočnosti, že právo podať riadny opravný prostriedok zakotvuje zákon č. 260/2011 Z.z. v ustanovení § 9 ods.6, keď stanovil, že „o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obce rozhoduje súd“. Podľa názoru žalovaného o tomto riadnom opravnom prostriedku nemá kto rozhodnúť, pretože súd v dôsledku vyššie uvedených legislatívnych zmien takúto právomoc už nemá a o opravnom prostriedku nemôže rozhodovať ani okresný úrad na základe ustanovenia § 4 ods.2 písm.d/ zákona č. 180/2013 Z.z., pretože ten rozhoduje len v prípade, ak nerozhoduje iný orgán. Podľa názoru prvostupňového správneho orgánu v danom prípade je takýmto orgánom súd, a to aj napriek skutočnosti, že ten už takúto právomoc nemá. Žalovaný poukázal taktiež na skutočnosť, že zákon č. 125/2016 o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím CSP, CNP a SSP nezmenil ustanovenie § 9 ods.6 zákona č. 260/2011 Z.z. Žalovaný prijal právny záver, v zmysel ktorého žalobkyňa nie je oprávnená podať riadny opravný prostriedok - odvolanie, ale len správnu žalobu, ktorá by podľa názoru žalovaného mala opravný prostriedok nahradiť.

4. Podľa žalobkyne žalovaný týmto výkladom zasiahol do jej práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods.1 Ústavy SR. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods.1 Ústavy SR patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd (poznámka - alebo iný orgán) túto ochranu musí poskytnúť (nálež č. II. ÚS 599/2016, II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05 a ďalšie).

5. Žalobkyňa ďalej uviedla, že Ústavný súd SR vo svojej konštantnej judikatúre výkladom ustanovenia článku 46 ods.1 Ústavy SR zdôraznil, že obsahom tohto práva je právo účastníka, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa platnej a účinnej právnej normy (IV. ÚS 77/02). Citované ustanovenie Ústavy SR preto poskytuje rovnakú ochranu aj právu na opravný prostriedok (I. ÚS 53/96). Z citovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR podľa žalobkyne vyplýva, že zákonodarca nemusí v určitom konaní zakotviť aj možnosť podať voči rozhodnutiu opravný prostriedok, avšak ak zákon takúto možnosť zakotvuje, je toto právo na opravný prostriedok chránené právom na súdnu a inú právnu ochranu.

6. Žalobkyňa má za to, že výklad, na základe ktorého žalovaný opravil pôvodné znenie poučenia o opravnom prostriedku v napadanom rozhodnutí, poškodil jej práva, pretože napriek skutočnosti, že jej zákon č. 260/2011 Z.z. právo na riadny opravný prostriedok priznáva so všetkými súvisiacimi dôsledkami (odkladný účinok a možnosť apelačného prieskumu) výkladom a postupom žalovaný jej možnosť podať riadny opravný prostriedok odňal. Žalovaný mohol a mal ustanovenie zákona, ktoré uviedol v napadanom rozhodnutí a jeho oprave, aplikovať ústavne konformným spôsobom, aby jej právo na uplatnenie riadneho opravného prostriedku zostalo aj po zmene právnej úpravy zachované. Ustanovenie § 4 ods.2 písm.d/ zákona č. 180/2013 Z.z. stanovuje, že okresný úrad v sídle kraja je odvolacím orgánom vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje obec, ktorá sa nachádza v jeho územnom obvode, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Do prijatia CSP a SSP ustanovil osobitný predpis - zákon č. 260/2011 Z.z. - inak, a to tak, že o odvolaní proti rozhodnutiu obce ako správneho orgánu vydaného na základe zákona 260/2011 Z.z. mal rozhodovať súd. Prijatím CSP a SSP však táto právomoc bola súdu odňatá bez ohľadu na nezmenené znenie ustanovenia § 9 ods.6 zákona č. 260/2011 Z.z., ktoré zákonodarca zjavne opomenul výslovne zmeniť. Zmenil ho však nepriamo novelizáciou, a to práve prijatím CSP a SSP, v zmysle ktorých už súd nemá právomoc rozhodovať o opravnom prostriedku proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov. V súčasnosti už teda zákon č. 260/2011 Z.z. vo vzťahu k zákonu č. 180/2013 Z.z. neustanovuje inak, a teda žalovaný mal na posudzovaný prípad aplikovať ustanovenie § 4 ods.2 písm.d/ zákona č. 180/2013 Z.z., v zmysle ktorého by o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obce mal rozhodovať okresný úrad v sídle kraja. Len takýto

výklad by bol v súlade s Ústavou SR a zaručil by žalobkyni zachovanie jej práva na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na opravný prostriedok.

7. Žalobkyňa vytkla žalovanému, že v konaní nerešpektoval povinnosť ústavne konformného výkladu v zmysle článku 152 ods.4 Ústavy SR. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach sa vyslovil, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov (pozn. ako i ostatných štátnych orgánov) je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej úpravy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Súd nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne, môže, ba dokonca sa musí od doslovného znenia právneho textu odchýliť v prípade, ak to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle článku 2 ods.2 Ústavy SR neznamená totiž výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie článku 2 ods.2 Ústavy SR nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (napr. III. ÚS 341/07, I. ÚS 243/07). Ústavný súd vo svojich nálezhoch a rozhodnutiach (napr. II. ÚS 148/06, III. ÚS 348/06 a ďalšie) opakovane uviedol, že ústavne súladný výklad musí mať prednosť pred inými metódami výkladu, Zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatňovaní štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Ak absentuje výslovná právna úprava, resp. ak zákonodarca opomenul určité ustanovenie zákona výslovne zmeniť, v dôsledku čoho je text daného ustanovenia neaplikovateľný, majú v takom prípade štátne orgány povinnosť rozhodnúť, inak by išlo z ich strany o odmietnutie spravodlivosti. Možnosťou súdu, ako danú situáciu riešiť, je uplatnenie ústavne konformného výkladu príslušných ustanovení zákona. Stav legislatívneho opomenutia nemôže byť vykladaný v neprospech fyzickej, či právnickej osoby, pretože zapríčinenie tohto stavu je príchítateľné verejnej moci, nie jednotlivcom. Žalobkyňa uviedla, že s prihliadnutím na ustanovenie § 244 ods.1 SSP v súvislosti s nečinnosťou žalovaného podala podnet na Okresnú prokuratúru Košice I.

8. Žalobkyňa pre prípad, ak by správny súd nenariadil žalovanému odstrániť nečinnosť v súvislosti s podaním odvolania žalobkyňou, sa žalobkyňa alternatívne domáhala zrušenia rozhodnutia mesta Košice zo dňa 12.07.2017 č. MK/A/2017/06230-16 v spojení s opravným rozhodnutím zo dňa 15.08.2017 č. MK/A/2017/06230 a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému vytýkala, že jej napadnutým rozhodnutím pridelil náhradný byt s jednou obytnou miestnosťou napriek skutočnosti, že pôvodný byt, za ktorý sa bytová náhrada pridružuje, obývali dve osoby, ktoré tu boli prihlásené na trvalý pobyt (§ 5 ods.6 písm.b/ zákona č. 260/2011 Z.z.). Žalovanému ďalej vytýkala porušenie ustanovenia § 8 ods.4 zákona č. 260/2011 Z.z. v súvislosti s tým, že žalovaný ju pred vydaním rozhodnutia zo dňa 12.07.2017 nežiadal doplniť údaje a podklady týkajúce sa skutočnosti rozhodujúcich na posúdenie nároku na poskytnutie bytovej náhrady pokiaľ ide o spoločne posudzovanú osobu.

9. Žalobkyňa súčasne žiadala priznať odkladný účinok správnej žalobe podanej proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 12.07.2017 v spojení s opravným rozhodnutím zo dňa 15.08.2017. Návrh odôvodnila tým, že jej hrozí, že sa bude musieť napriek neukončenému konaniu vysťahovať zo súčasného bytu a nasťahovať sa do bytu, ktorý nezodpovedá hygienickým normám. Okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia by žalobkyni hrozil vznik závažnej ujmy, pretože by musela opustiť súčasný dvojizbový byt a nasťahovať sa do mestom jej prideleného jednoizbového bytu aj so svojim synovcom. Tým by pre ňu vznikol nezvratný stav, pretože po tom, čo by raz opustila svoj súčasný dvojizbový byt, ani v prípade zrušujúceho rozhodnutia správneho súdu by sa už nemohla nasťahovať späť do pôvodného bytu a tam čakať na opätovné rozhodnutie správneho orgánu a prípadné pridelenie dvojizbového bytu. Ak by dosiahla nápravu, znamenalo by to pre ňu opätovné náklady na sťahovanie.

10. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 22.11.2017 podľa jeho obsahu navrhol žalobu proti nečinnosti žalovaného zamietnuť. Uviedol, že vo svojom rozhodnutí zo dňa 12.07.2017 v časti poučenie nesprávne vychádzal z ustanovenia § 4 ods.2 písm. d/ zákona č. 180/2013 Z.z. Toto poučenie by platilo len vtedy, keby zákon č. 260/2011 Z.z. ako osobitný predpis v § 9 ods.6 neustanovoval, že o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obce rozhoduje súd. V súvislosti s prijatím CSP, CNP a SSP bol zákonom č. 125/2016 Z.z. zmenený aj zákon č. 260/2011 Z.z., ale len v ustanovení § 15 ods.2 zákona (ustanovenie § 9 ods.6 zákona zostalo v pôvodnom znení). Po doručení odvolania žalobkyne žalovaný zistil, že okresný úrad v sídle kraja nie je odvolacím orgánom, ktorý by mal rozhodnúť o odvolaní

žalobkyne. Pretože SSP už nepozná inštitút opravných prostriedkov proti rozhodnutiam správnych orgánov, žalovaný opravil poučenie rozhodnutia tak, aby žalobkyňa nezmeškala lehotu a mohla v zákonom stanovenej lehote podať na príslušný súd správnu žalobu podľa § 177 a nasl. SSP. Žalobkyňa po oprave rozhodnutia využila svoje právo na podanie správnej žaloby podľa SSP, avšak správnu žalobu podala neskoro po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 181 ods.1 SSP (rozhodnutie jej bolo oznámené 21.07.2017 a správnu žalobu podala až 06.10.2017). Pretože žalobkyňa podala správnu žalobu oneskorene, žalovaný navrhol správne mu súdu, aby správnu žalobu smerujúcu proti jeho rozhodnutiu zo dňa 12.07.2017 odmietol ako oneskorene podanú. V prípade, ak by správny súd správnu žalobu neodmietol, žalovaný navrhol, aby ju v súlade s § 190 SSP rozsudkom zamietol. Žalovaný nesúhlasil s priznaním odkladného účinku správnej žalobe smerujúcej proti jeho rozhodnutiu zo dňa 12.07.2017, pretože žalobkyni nehrozí žiadna závažná ujma. Žalobkyni bol priznaný náhradný nájomný byt s jednou obytnou miestnosťou v bytovom dome na U. XX U. V.. V prípade, ak by správny súd zrušil rozhodnutie správneho orgánu o priznaní náhradného nájomného bytu s jednou obytnou miestnosťou a vec by vrátil na ďalšie konanie žalovanému a po doplnení dokazovania správny orgán by rozhodol o priznaní náhradného nájomného bytu s dvoma obytnými miestnosťami, žalovaný by so žalobkyňou ukončil nájomnú zmluvu na jednoizbový náhradný nájomný byt a následne s ňou uzavrel zmluvu o nájme dvojizbového náhradného bytu a žalobkyňa by sa v rámci toho istého bytového domu len presťahovala do susedného (vedľajšieho) dvojizbového bytu.

11. O žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy - žalovanému rozhodoval správny súd za splnenia zákonných podmienok v zmysle § 107 ods.1,2 SSP bez pojednávania. Po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného vzťahujúceho sa na konanie vedené pod sp.zn. MK/A/2017/06230 dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

12. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalovaný rozhodnutím č. MK/A/2017/06230-16 zo dňa 12.07.2017 podľa § 9 ods.5 zákona č. 260/2011 Z.z. žalobkyni priznal nárok na náhradný nájomný byt s jednou obytnou miestnosťou. Žalovaný v dôvodoch rozhodnutia konštatovala, že na dodatočné oznámenie žalobkyne obsiahnuté v podaní zo dňa 27.10.2015 o tom, že spolu s ňou predmetný byt č. 3 na A. XX U. V. od mája 2008 užíval aj jej synovec, žalovaný už prihladať nemohol, pretože nebolo doručené v zákonom stanovenej lehote na podanie žiadosti, t.j. do 30.09.2012. Podľa žalovaného údaje o spoločne posudzovaných osobách museli byť súčasťou žiadosti, ktorú bolo potrebné doručiť v prekluzívnej lehote, a to spolu s deklaráciou majetku spoločne posudzovanej osoby, ktorá musela byť spoločne posudzovanou osobou podpísaná s úradne overeným podpisom. Rozhodnutie žalovaného obsahovalo poučenie o možnosti podať proti nemu odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia Okresnému úradu v Košiciach prostredníctvom žalovaného. Rozhodnutie žalovaného bolo doručené právne mu zástupcovi žalobkyne 21.07.2017.

13. Dňa 04.08.2017 bolo žalovanému doručené odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 12.07.2017. Následne žalovaný podaním č. MK/A/2017/06230-18 zo dňa 15.08.2017 podľa § 47 ods.6 zákona o správnom konaní opravil zrejmu nesprávnosť v písomnom vyhotovení rozhodnutia zo dňa 12.07.2017 v časti poučenie tak, že poučenie má znieť: „Podľa § 9 ods.9 zákona o opravnom prostriedku proti tomuto rozhodnutiu rozhoduje súd. Podľa § 10, § 13 v spojení s § 181 ods.1 zákona č. 162/2015 Z.z. SSP v znení neskorších predpisov správu žalobu možno podať v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia na Krajský súd v Košiciach.“ Vykonanie opravy svojho rozhodnutia zo dňa 12.07.2017 žalovaný takto odôvodnil:

„Správny orgán Rozhodnutím č. MK/A/2017/06230-16 zo dňa 12.07.2017 (ďalej len „rozhodnutie“) účastníkovi konania pani X. L., W.. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX, V., priznal nárok na náhradný nájomný byt s jednou obytnou miestnosťou.

Vychádzajúc z ustanovenia § 4 ods.2 písm.d/ zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 180/2013 Z.z.“), správny orgán nesprávne poučil žiadateľku o opravnom prostriedku proti tomuto rozhodnutiu.

Podľa § 4 ods.2 písm.d/ zákona č. 180/2013 Z.z. okresný úrad v sídle kraja je odvolacím orgánom vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje obec, ktorá sa nachádza v jeho územnom obvode, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Pôvodné poučenie by teda platilo len vtedy, keby zákon 260/2011 Z.z. (ako osobitný predpis) v § 9 ods.6 neustanovoval, že o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obce rozhoduje súd.

Podľa článku CLVI zákona č. 125/2016 Z.z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa menil a doplňal, okrem iných aj zákon č. 260/2011 Z.z.. ale len v ustanovení § 15 ods.2 ustanovenie § 9 ods.56 zákona touto novelou nebolo dotknuté (zostalo v pôvodnom znení).

Od 01.07.2016 je účinná nová právna úprava týkajúca sa správneho súdnictva, je nim zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „zákon č. 162/2015 Z.z.“).

Keďže táto nová právna úprava už nepozná, okrem iných, ani postúpenie opravného prostriedku príslušnému súdu správnym orgánom, správny orgán opravil poučenie rozhodnutia tak, aby účastník konania nezmeškal lehotu a mohol (v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote od oznámenia rozhodnutia) podať na príslušný súd správnu žalobu podľa zákona č. 162/2015 Z.z. v prípade, ak sa domnieva, že rozhodnutie nie je správne.

Podľa § 47 ods.6 zákona č. 71/1967 Zb. chyby v písaní, v počtoch a iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia správny orgán kedykoľvek aj bez návrhu opraví a upovedomí o tom účastníkov konania.

Preto správny orgán vykonal opravu zrejmej nesprávnosti tak, ako je uvedené vyššie.“

14. Podľa § 9 ods.5, 6 zákona č. 260/2011 Z.z. ak žiadateľ spĺňa podmienky na poskytnutie bytovej náhrady, obec rozhodne o priznaní nároku na bytovú náhradu, inak rozhodnutím nárok neprizná. Rozhodnutie obce o priznaní nároku na bytovú náhradu musí obsahovať aj poučenie o povinnosti podľa § 6 ods.3. Kópiu rozhodnutia zašle obec prenajímateľovi. O opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obce podľa ods.5 rozhoduje súd.

15. Podľa § 53 Správneho poriadku proti rozhodnutiu správneho orgánu má účastník konania právo podať odvolanie, pokiaľ zákon neustanovuje inak alebo pokiaľ sa účastník konania odvolania písomne alebo ústne do zápisnice nevzdal.

16. Podľa § 57 ods.1 Správneho poriadku správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, môže o odvolaní sám rozhodnúť, ak odvolaniu v plnom rozsahu vyhovie a ak sa rozhodnutie netýka iného účastníka konania ako odvolateľa alebo ak s tým ostatní účastníci konania súhlasia.

17. Podľa § 57 ods.2 Správneho poriadku, ak nerozhodne správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal o odvolaní, predloží ho spolu s výsledkami doplneného konania a zo spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo, a upovedomí o tom účastníka konania.

18. Podľa § 4 ods.2 písm.d/ zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov okresný úrad v sídle kraja okrem pôsobnosti podľa ods. 1, 5 a 6 je odvolacím orgánom vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje obec, ktorá sa nachádza v jeho územnom obvode, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

19. Podľa § 242 ods.1 SSP žalobca sa môže žalobou domáhať odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatí administratívnom konaní.

20. Podľa § 244 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ako účastník administratívneho konania namietajúca nečinnosť orgánu verejnej správy neúspešne vyčerpala sťažnosť podľa osobitného predpisu alebo podnet na prokuratúre.

21. Podľa § 246 ods.2 SSP k žalobe fyzickej osoby, právnickej osoby aj zainteresovanej verejnosti musí byť pripojené oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti podľa osobitného predpisu alebo vybavenie podnetu prokurátorom.

22. Podľa článku 152 ods.4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

23. Správny súd sa v prvom rade zaoberal otázkou, či žalobkyňa splnila procesné podmienky pre konanie podľa prvej hlavy štvrtej časti SSP (konanie o žalobe proti nečinnosti orgánov verejnej správy). Ustanovenie § 244 ods.1 SSP ako procesnú podmienku žalobnej legitímácie stanovuje neúspešné

vyčerpanie sťažnosti podľa osobitného predpisu alebo podnetu na prokuratúre. V zmysle § 246 ods.2 prílohou žaloby proti nečinnosti má byť aj oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti podľa osobitného predpisu alebo vybavenie podnetu prokurátorom.

24. V administratívnom spise žalovaného sa nachádza fotokópia podnetu sťažovateľky doručená Okresnej prokuratúre Košice I. dňa 04.10.2017, ktorou sa žalobkyňa domáha využitia prokurátorských oprávnení v súvislosti s nečinnosťou žalovaného a uloženia povinnosti žalovanému postúpiť odvolanie sťažovateľky proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 12.07.2017 Okresnému úradu Košice na odvolacie konanie. Do podania žaloby na správny súd dňa 06.10.2017 sťažovateľka objektívne vzhľadom na krátkosť času nemohla preukázať súdu neúspešne vyčerpanie podnetu na prokuratúre.

25. Správny súd je toho názoru, že striktné zotrvanie na splnení uvedených procesných podmienok žalobkyňou pred podaním žaloby by predstavovalo odňatie práva na súdnu ochranu vzhľadom na okolnosti tejto konkrétnej veci. Z postoja žalovaného, ktorý na odvolanie žalobkyne proti svojmu rozhodnutiu zo dňa 12.07.2017 reagoval formou opravy svojho rozhodnutia, pokiaľ ide o poučenie možnosti preskúmania tohto rozhodnutia, ako aj z vyjadrenia žalovaného k správnej žalobe, z ktorého jednoznačne vyplýva záver žalovaného o nemožnosti prieskumu jeho rozhodnutia zo dňa 12.07.2017 v odvolacom správnom konaní, vyplýva nesporný záver, že žalovaný by nevyhovел ani prípadnému opatreniu prokurátora (upozornenie v zmysle § 28 zákona o prokuratúre).

26. Formalistický prístup súdu k splneniu procesných podmienok pri žalobe proti nečinnosti orgánov verejnej správy môže viesť k porušeniu práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods.1 Ústavy SR. Ústavný súd SR v náleze č.k. III. ÚS 250/2016-28 zo dňa 13.09.2016 uviedol, že „Je vecou súdu konajúceho v návrhu na ochranu proti nečinnosti, aby s ohľadom na skutkové črty prípadu splnenie podmienky podľa § 250t ods.1 druhej vety O.s.p. posúdil. ...

Sťažovateľ jednoznačne preukázal relevantnú procesnú aktivitu smerujúcu k ochrane jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v začatom stavebnom konaní. Takáto aktivita je podstatnou podmienkou prípustnosti návrhu podľa štvrtej hlavy piatej časti O.s.p. Preto úlohou krajského súdu bolo pristúpiť k meritórnemu prejednaniu sťažovateľovho návrhu, teda k preskúmaniu, či napriek využitým prostriedkom nápravy je odporca naďalej v konaní nečinný“. Preto krajský súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu správnej žaloby smerujúcej proti nečinnosti žalovaného.

27. Žalovaný svoju nečinnosť - odmietnutie postupu v zmysle § 57 ods.1,2 Správneho poriadku odôvodnil textom právnej úpravy obsiahnutom v ustanovení § 9 ods.6 zákona č. 260/2011 Z.z., v zmysle ktorej o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obce o žiadosti žiadateľa na poskytnutie bytovej náhrady rozhoduje súd. Tento legislatívny text žalovaný považuje za osobitnú úpravu, ktorá v zmysle § 4 ods.2 písm.d/ zákona č. 180/2013 Z.z. vylučuje, aby o odvolaní žalobkyne proti jeho rozhodnutiu zo dňa 12.07.2017 rozhodoval Okresný úrad Košice. Podľa žalovaného s prihliadnutím na skutočnosť, že Správny súdny poriadok už nepozná inštitút súdneho prieskumu neprávoplatných rozhodnutí, proti jeho rozhodnutiu zo dňa 12.07.2017 bolo možné podať iba správnu žalobu v zmysle § 6 ods.1 SSP.

28. Právny názor žalovaného uvedený v predchádzajúcom odseku je založený na nesprávnom výklade relevantnej právnej úpravy, a preto ho nemožno akceptovať. K výkladu právnych predpisov sa opakovane vyjadril vo svojich rozhodnutiach Ústavný súd SR. Napríklad v náleze č.k. II. ÚS 202/2017-37 zo dňa 25.07.2017 uviedol:

„Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, m.m.I. ÚS 306/2010).“

29. Záver, ku ktorému žalovaný dospel výkladom ustanovenia § 9 ods.6 zákona č. 260/2011 Z.z., ustanovenia § 4 ods.2 písm.d/ zákona č. 180/2013 Z.z. v konaní o poskytnutie bytovej náhrady žalobkyni nerešpektuje požiadavku systematického výkladu a ústavne konformného výkladu týchto ustanovení.

30. Odvolacie správne konanie vychádza z princípu generálnej klauzuly zakotvenej v ustanovení § 53 Správneho poriadku. Účastník konania sa môže odvolať proti každému prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, pokiaľ Správny poriadok alebo osobitný zákon nevytlúči možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu alebo ak sa účastník konania vzdal odvolania. Ustanovenie § 9 ods.5, 6 zákona č. 260/2011 Z.z. nevytlúčuje možnosť žiadateľa podať proti rozhodnutiu o poskytnutí bytovej náhrady odvolanie. Preto proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 12.07.2017 žalobkyňa bola nesporne oprávnená podať odvolanie. O odvolaní žalobkyne proti uvedenému rozhodnutiu žalovaného má rozhodnúť podľa ustanovenia § 4 ods.2 písm.d/ zákona č. 180/2013 Z.z. Okresný úrad Košice. Za osobitný predpis, ktorý by vylučoval právomoc Okresného úradu Košice rozhodnúť o odvolaní žalobkyne nemožno považovať ustanovenia § 9 ods.6 zákona č. 260/2011. Ide o obsolentné ustanovenie, ktoré účinnosťou Správneho súdneho poriadku, ktorý zrušil inštitút súdneho prieskumu neprávoplatných správnych rozhodnutí, bolo nepriamo novelizované.

31. Nemožno súhlasiť s právnym názorom žalovaného, podľa ktorého proti jeho rozhodnutiu zo dňa 12.07.2017 nebolo prípustné odvolanie, a žalobkyňa sa preto mohla domáhať jeho preskúmania len formou žaloby v správnom súdnictve. Správny poriadok ani osobitný zákon (zákon č. 260/2011 Z.z.) nevytlúčili možnosť podať odvolanie, ktorým by žalobkyňa vyvolala odvolacie správne konanie. Podanie žaloby proti rozhodnutiu žalovaného by bolo prípustné iba v prípade, ak by bolo vydané v jednoinštančnom správnom konaní a osobitný predpis by neprípúšťal proti nemu riadny opravný prostriedok (§ 180 ods.1 druhá veta SSP).

32. Správny súd preto podľa § 250 ods.1,2 SSP uložil žalovanému, aby o odvolaní žalobkyne zo dňa 02.08.2017 proti jeho rozhodnutiu zo dňa 12.07.2017 v spojení s opravným rozhodnutím zo dňa 15.08.2017 konal podľa § 57 ods.1 alebo ods.2 Správneho poriadku. Pokiaľ žalovaný nerozhodne o odvolaní sám v zmysle § 57 ods.1 Správneho poriadku je povinný v stanovenej lehote predložiť odvolanie odvolaciemu správne orgánu, ktorým je Okresný úrad Košice.

33. Podľa § 251 ods.1 SSP ak žalovaný svoju nečinnosť v určenej lehote bezdôvodne neodstráni, správny súd mu i bez návrhu môže uznesením uložiť pokutu. Pred rozhodnutím o pokute si správny orgán môže vyžiadať stanovisko orgánu verejnej správy nadriadeného žalovanému.

34. Podľa § 251 ods.2 SSP ak orgán verejnej správy správne súdu preukáže odstránenie nečinnosti, správny súd konanie uznesením zastaví.

35. Žalobkyňa sa alternatívne pre prípad, ak by správny súd konštatoval nedôvodnosť žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy, sa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného č. MK/A/2017/06230-16 v spojení s opravným rozhodnutím zo dňa 15.08.2017 č. MK/A/2017/06230-18 a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

36. Podľa § 98 ods.1 písm.g/ správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

37. Podľa § 7 písm.a/ SSP správne súdy nepreskúmajú právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravného prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je právoplatným rozhodnutím, pretože žalobkyňa proti nemu podala odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté procesným postupom podľa Správneho poriadku. Podľa názoru súdu pod riadnym vyčerpaním opravného prostriedku v zmysle § 7 písm.a/ SSP je potrebné rozumieť nielen podanie odvolania (žalobkyňa odvolanie aj podala), ale aj to, aby prebehlo odvolacie konanie, ktoré vyústí do vydania rozhodnutia o odvolaní. Žalobkyňa proti predmetnému rozhodnutiu podala odvolanie. Nie je však v jej moci donútiť žalovaného, aby postupoval v zmysle § 57 ods.1, 2 Správneho poriadku. Mala iba možnosť využiť na ochranu svojho procesného práva (právo podať odvolanie a tým iniciovať odvolacie správne konanie) využiť súdnu ochranu formou žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Z uvedených dôvodov preto súd správnu žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia predmetného rozhodnutia žalovaného, odmietol.

38. Žalobkyňa súčasne podala návrh, aby súd priznal jej správnej žalobe smerujúcej proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 12.07.2017 v spojení s opravným rozhodnutím zo dňa 15.08.2017 odkladný účinok. Správny súd môže priznať správnej žalobe odkladný účinok len v prípade, ak priznáva odkladný účinok žalobe vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré súd meritorne preskúmava. Súčasne musí ísť o rozhodnutie, ktoré je vykonateľné z dôvodu, že proti nemu nie je možné podať odvolanie (rozklad) v zmysle § 52 ods.2 Správneho poriadku. Pretože správny súd správnu žalobu smerujúcu proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 12.07.2017 v spojení s opravným rozhodnutím zo dňa 15.08.2017 odmietol z dôvodu, že toto rozhodnutie nie je právoplatné a ani vykonateľné, návrh žalobkyne na priznanie odkladného účinku správnej žalobe podľa § 188 SSP zamietol.

39. Žalobkyňa bola v konaní o správnej žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy úspešná. Iba pre prípad, ak by správny súd nevyhovел jej žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, domáhala sa zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného. Preto jej súd podľa § 167 ods.1 O.s.p. priznal právo na úplnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods.2 SSP).

40. Súd vo veci rozhodol v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods.4 SSP).
Vo veci senát rozhodol pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať na Krajskom súde v Košiciach v lehote 1 mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva a návrh výroku rozhodnutia.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom, ak má sám vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.